

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/97/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714010455
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6714010455.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavojka Sendeckého, na verejnom zasadnutí dňa 30. septembra 2015, prejednal odvolanie okresného prokurátora, proti rozsudku Okresného súdu Zvolen z 11.05.2015 sp.zn. 3T/91/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a ochrannom opatrení.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného W. G. o d s u d z u j e podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) mesiacov a podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá s tým, že podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určuje skúšobnú dobu v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 73 ods. 1,2 písm. a), § 74 ods. 2 Tr. zák. u k l a d á obžalovanému ochranné psychiatrické liečenie formou ústavou s tým, že ochranné liečenie potrvá, kým to vyžaduje jeho účel.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný W. G. uznaný za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a § 138 písm. a), j) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 27.05.2013 v čase okolo 17:30 hod. v meste X., na ul. B. Q. XXXX/XX v spoločných priestoroch obytného domu, po vzájomnej slovnej roztržke s obyvateľmi bytového domu po tom, ako bol sloвне upozornený W. N., aby prestal v slovnom napádaní, nastriekal slzotvorný plyn do oblasti tváre W. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. Q. XXXX/XX, X. a po tom, ako ostatní odišli zo spoločných priestorov obytného domu následne na to vytiahol plynovú pištoľ, ktorú namieril na W. N. a povedal, že ich cigánov vystrieľa a následne s pištoľou v ruke vyšiel pred vchod bytového domu, kde pištoľou mieril na tam prítomných a zároveň sa vyhrážal prítomným W. N., I. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. Q. XXXX/XX, X. a C. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. Q. XXXX/XX, X., že ich všetkých pozabíja, postrieľa a pošle na nich skinheadov a tí ich zmrzačia, ktoré smeroval na vyššie uvedené osoby, čím z jeho správania u W. N., I. D. a C. T. vzbudil dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky vykoná a z obavy o svoj život bola privolaná policajná hliadka.

Súd prvého stupňa podľa § 40 ods. 1 písm. d) Tr. zák. u obžalovaného upustil od potrestania a zároveň podľa § 73 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému uložil ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou, ktoré podľa § 74 ods. 2 Tr. zák. potrvá dovtedy, kým si to bude vyžadovať jeho účel.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie okresný prokurátor, ktorý sa domáhal preskúmania napadnutého rozsudku vo výroku o treste a ochrannom opatrení.

V dôvodoch sťažnosti vyslovil názor, že súd prvého stupňa nepostupoval zákonne v prvom rade v tom, že uložený trest, resp. upustenie od potrestania v zmysle § 40 ods. 1 písm. d) Tr. zák. je nepostačujúci, s prihliadnutím na závažnosť spáchaného skutku obžalovaným a vysokú spoločenskú nebezpečnosť, na jeho charakter, preto bolo namieste ukladať trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, ktoré by mohlo pôsobiť na obžalovaného preventívne a prípadne mu aj brániť v ďalšom obdobnom konaní voči iným osobám.

Pokiaľ ide o ochranné opatrenie vo forme ambulantnej psychiatrickej liečby, okresný súd zastáva názor, že v danom prípade bolo možné ukladať ochranné liečenie ústavnou formou, keďže znalci z odboru psychiatrie vyslovili názor, že pokiaľ obžalovaný bude pristupovať k liečbe jej plnením a rešpektovaním podmienok liečby, mala by byť ambulatná liečba dostatočná. Naproti tomu z vyjadrenia znalca C. I. T. na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že tento stav nie je možné vyliečiť, ale je možné výrazne znížiť spomínané paranoidné vnímanie obžalovaného a tým pádom aj reagovanie na vonkajšie podnety. Na druhej strane zistili u obžalovaného negatívny postoj k psychiatrickej liečbe, dokonca popiera aj svoje zdravotné problémy psychického charakteru, v takomto prípade by prichádzalo v úvahu uloženie liečby ústavnou formou.

Obžalovaný sa tiež vyjadril, že by radšej išiel do basy, ako na liečenie, lebo nie je chorý, na psychiatrii bol vyšetrený len jeden deň v roku 1991, ale na druhý deň ho prepustili z liečenia a nebral ani žiadne lieky.

Z týchto dôvodov sa potom domnieva, že u obvineného nemôže splniť zákonom sledovaný účel ambulatná liečba, keďže túto odmieta, nemá ani minimálny náhľad na svoje ochorenie. Nie je sebakritický ani k vedenému trestnému stíhaniu, keďže na jednej strane popiera spáchanie trestnej činnosti a po vyhlásení rozsudku na prvostupňovom súde sa vzdal práva podať odvolanie, a to aj za osoby oprávnené podať v jeho prospech odvolanie, na druhej strane potom písomne podal odvolanie a tiež návrh na obnovu konania v tejto veci. Všetky tieto skutočnosti svedčia k tomu, že obvinený nebude spolupracovať pri ambulantnej forme liečby a je teda potom zákonný a odôvodnený podklad pre uloženie ústavnej formy liečenia.

Krajský súd na základe odvolania okresného prokurátora preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1,2 Tr. por. zákonnosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie okresným prokurátorom a konanie, ktoré mu predchádzalo v tomto smere, a zistil, že odvolanie okresného prokurátora je opodstatnené a dôvodné.

Vzhľadom k tomu, že výrok o vine napadnutého rozsudku nebol napadnutý odvolaním okresného prokurátora, odvolací súd preskúmaval len dôkazy a procesné postupy týkajúce sa výroku o treste a výroku o ochrannom opatrení.

Pokiaľ ide o trest, súd prvého stupňa podcenil nebezpečnosť správania sa obžalovaného voči svojmu okoliu, precenil pritom mieru zníženej pričetnosti u obvineného, bez zistenia, že by u obvineného išlo o absolútnu nepríčetnosť, a to po stránke ovládania svojho konania, resp. rozpoznávania nebezpečnosti svojho konania, ktoré u obvineného neboli absolútne vymiznuté. Podľa znaleckého posudku znalcov z odboru psychiatrie pri zodpovednom správaní obvineného by mohol aj pri psychických problémoch zvládnuť vonkajšie podnety a situácie aj bez toho, aby sa správal obdobným spôsobom ako pri tomto skutku. Takýto postup by bol zrejme zákonným, pokiaľ by obžalovaný bol absolútne nepríčetný, alebo by bola aspoň jedna zložka jeho pričetnosti absolútne vymiznutá, čo v danom prípade nie je.

Preto odvolací súd pri zhodnotení všetkých dôkazov v zmysle ust. § 34 ods. 1,4 Tr. zák., ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o druhu a výmere trestu, nemohol poprieť nevyhnutnosť pôsobenia na obžalovaného aj určitou hrozbou možného potrestania, pretože u upustení od potrestania by obžalovanému v podstate nič nebránilo a nič by ho neobmedzovalo v tom, že by sa správal obdobným spôsobom voči svojmu okoliu ako v tomto prípade, na druhej strane pri stave jeho pričetnosti je predpoklad, že si dokáže do určitej miery uvedomiť, že pokiaľ by sa správal protizákonne, môže mu byť zabránené v takomto správaní výkonom trestu odňatia slobody alebo iným druhom trestu. V

tomto prípade považuje odvolací súd za najvhodnejšiu formu hrozbu trestu odňatia slobody a snahu spolupráce a pôsobilo preventívne aj po vykonaní takéhoto trestu z hľadiska individuálnej prevencie. Preto odvolací súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby pre najprísnejší z trestných činov, ktorým bol uznaný za vinného a zároveň na dolnej hranici určil dĺžku skúšobnej doby podmieneného odsúdenia. Takýto druh a forma trestu môže pôsobiť na obžalovaného v dostatočnej miere z hľadiska individuálnej i generálnej prevencie, za spolupôsobenia výkonu ochrannej psychiatrickej liečby, a to ústavnou formou.

Z pohľadu ústavnej formy odvolací súd dospel k zhodnému názoru s okresným prokurátorom, že pri postoji obžalovaného k predmetnej liečbe a vlastného jeho ochorenia, keď sa stavia k problémom zdravotným nekriticky, alebo si neuvedomuje a nie je ochotný nastúpiť dobrovoľne liečbu, že jedine ústavná forma môže splniť takýto účel. Preto odvolací súd uložil obžalovanému ústavnou formou psychiatrickej liečby, ktorá by mala byť základom pre prevenciu pred páchaním ďalšej trestnej činnosti obžalovaného, pretože jeho trestná činnosť vyplýva práve z psychiatrického ochorenia, resp. z jeho zdravotných problémov a následného správania voči svojmu okoliu. Takýto postup je nakoniec aj v záujme samotného obžalovaného, čo si on však sám neuvedomuje, hoci na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom prehlásil, že si uvedomuje, že je chorý a chce sa ambulantnou formou liečiť. Toto prehlásenie po predchádzajúcich jeho prejavoch v rámci dokazovania, vrátane vyjadrení pri vyšetrení psychiatrmi, sa javí byť len ako účelové, aby tak sponchybnil návrhy okresného prokurátora v zmysle dôvodov jeho odvolania.

Z uvedených dôvodov potom odvolací súd napadnutý rozsudok v časti smerujúcej v zmysle odvolania zrušil a sám rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozsudku.

Z týchto dôvodov potom odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.